

P. Buzogány Árpád

Siratóének helyett

Hej, sok mindent megtanultam
s a lelkem már nem lángol,
parázs, mint hajad vöröse
s nem érted éghet össze,
pillangócska. Másokért, máskor...

Vörösek még az esték, de
békésebb lesz a reggel.
Várom, hogy jöjjenek mások,
borzoló pillantások
felmentő, nagy sereggel.

Villanó fecskék szárnyán
nevetésed eltűnik,
álmokat nem hoz vissza,
nyomait mind felissza
szerelemtől a bűnig.

Szerelmem, nagy lobogásod
lett a gyors, fájdalmas veszted.
Nem lehetsz bennem árva,
verssorokba vagy bezárva,
volt szavaim: keresztet.

Nélkülem kacagj álmodban

Nélküled iszom a reggeli teát,
nélküled fő a fazékban a krumpli,
nélküled süt a nap és én már
nem is tudok ettől szabadulni.

Te is egyedül ülsz az ajtó előtt,
vagy nézel este ki az ablakon.
És nélkülem kacagsz álmodban, ha
mindezt a felejtés tüzére rakom.

Nem tudom

Amikor bejöttél esténként a szobába,
becsuktad az ajtót magad mögött.
Most nem tudom, álmaidba és ágyadba
van-e, aki már beköltözött.

Régezte megéreztem néha
az illatodat a párnán.
Most kiszellőztettem a lelkem, pedig
még nem tudom, ki az, aki vár rám.

Estefelé

Kevesebb a fény és több a hiány.
Itt érzek a szobában,
hátam mögött s ha feléd indulok,
tegnapokra lép a lábam.

A szavaid is köröttem vannak,
minden hangok háttérében,
annyira ismerős, mintha mellém
szegődött volna, már régen,

körülöttem már betöltesz mindent,
nem fog jutni hely egyébnek.
Csak egy csodának? S tán azt sem látom,
mert szemeim tűzben égnek.
